

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Смолян, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Елисавета Ж. Шехова
като разгледа докладваното от Тоничка Д. Кисьова Въззивно гражданско дело № 20235400500511 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. във вр. с чл.317 във вр. с чл.310,ал.1,т.1 от ГПК.

С Решение № 113/13.10.2023г., постановено по гр.д.№ 225/2023г. по описа на Районен съд-Мадан са отхвърлени предявените от Р. Ю. С., ЕГН *****, с адрес: с. Ч., ул. „Л.“ № *, общ. Р. против Основно училище „Н. Й. В.“, БУЛСТАТ ****, седалище и адрес: гр. М., ул.“О.“ № * искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал.1 от КТ да бъде отменена като незаконосъобразна Заповед № ***/02.06.2023г. на Директора на ОУ „Н. Й. В.“ гр.М., с която трудовото правоотношение на Р. Ю. С. е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, да бъде възстановен Р. Ю. С. на заеманата от него длъжност преди прекратяването на трудовото правоотношение, да бъде осъден ответникът ОУ „Н. Й. В.“ гр.М. да заплати на Р. Ю. С. обезщетение за времето, през което бил в отпуск по болест в периода 05.06.2023г. до 05.07.2023г. в размер на 1415лв.,ведно със законната лихва, считано от 05.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и обезщетение за оставане без работа в размер на 11 152,05 лева за период от 6 месеца след прекратяване на трудовото му правоотношение, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда до окончателното изплащане на сумата.

Решението е обжалвано в срок с въззивна жалба с вх.№ 2510/09.11.2023г. от Р. Ю. С. чрез пълномощника му адв.Н. М. с оплаквания за неправилност, поради нарушение на процесуалните правила и необоснованост. Излагат се доводи, че районният съд необосновано е приел за доказани формалните предпоставки за упражненото от

работодателя право да прекрати трудовото му правоотношение, тъй като на 02.06.2023г. от жалбоподателя е изразено желание в писмена форма за прекратяване на трудовото правоотношение, което е възприето от работодателя и същият е дал писмено съгласие, т.е. спазена е писмената форма и за двете страни по договора, като направеното от жалбоподателя последващо оттегляне на изявлението му на 05.06.2023г. не е породило правно действие, тъй като е направено след като първоначалното предложение вече е било достигнало до ответната страна и е било прието от нея. Районният съд е приел, че волята на работодателя да приеме предложението се установява недвусмислено от написаната резолюция върху молбата и издадената заповед от 02.06.2023г. Твърди се, че тези изводи на съда са необосновани, тъй като на самата резолюция липсва дата на поставянето ѝ, а и не може да се приеме, че заповедта действително е издадена на 02.06.2023г., като се има предвид, че срещата с директора на посочената дата е била на обяд(петък), а училището не работи след обяд. Твърди се още, че невярно са поставени входящи номера на подадените от жалбоподателя заявления за прекратяване на трудовото правоотношение № 165/2.06.2023г. и за ползване на отпуск № 167/02.06.2023г., като първото предхожда второто, а трябва да е обратно, поради което счита, че заповедта е написана на 05.06.2023г., а не на 02.05.2023г. Сочи се още, че в нарушение на чл.236,ал.2 от ГПК решението е немотивирано. Необоснован е и извода на съда за недоказаност на твърдението на жалбоподателя, че депозираното от него изявление за прекратяване на трудовото му правоотношение е дадено под натиск от страна на директора на ответното училище. Неоснователно съдът е разгледал посочения порок на волята му през призмата на чл.30 във вр. с чл.44 ЗЗД, тъй като спора е трудов и са приложими нормите на КТ. Съдът не е взел предвид, че в исковата си молба ищецът сочи за натиск от страна на директора, проявен с това, че след като му казала, че ѝ се обаждали от РУО, от Общината, тя е започнала да му диктува какво да пише в заявлението и така е упражнила психическа принуда, което е предизвикало у него основателен страх, как ще се процедира, ако не напише и подпише, това, което му диктува и дали няма да бъде уволнен дисциплинарно при условие, че директорът не е искал да има в училището си учител, обвинен в блудство и това да стигне до медиите. Твърди, че именно поради това директорката го е извикала по спешност в училище и му е дала 2 бланки на заявления, в които под нейна диктовка написал ръкописния текст, като в него липсва ЕГН и писмено волеизявление за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, както и от каква длъжност моли да бъде освободен. Неправилно районният съд е приел, че показанията на св.В. К. и Й. К.-Л. имат характер на косвени доказателства с ниска доказателствена стойност, макар че те са били учители на жалбоподателя, поддържал е контакти с тях и те имат непосредствени впечатления за характера му и посочват колко притеснен е бил на следващия ден след подаване на заявлението, при което повече от очевидно е какъв страх е изпитвал в деня на подаване на заявлението, когато след една кошмарна нощ в полицията е бил извикан по спешност от директора и накаран от нея да подаде заявление за прекратяване на трудовото му правоотношение. В случая в противоречие с морала и закона, включително и в нарушение и на Етичния кодекс на училищната общност на ОУ „Н. Й. В.", гр. М.,-чл.35 директорът на

училището му е продиктувал текста на заявлението и го е накарал да го подаде, с оглед на което волеизявлението му е опорочено, тъй като при отправянето му не е могъл да разбира и ръководи действията си. Незаконосъобразно съдът е приел, че подобна хипотеза представлява временно или краткотрайно състояние, дължащо се на болест, алкохолно опиянение или въздействие на наркотични вещества, хипноза, анестезия и пр., като не е взел предвид, че в мотивите на ТР №5/30.05.2020г. по тълк.д.№ 5/2020г.на ОСГТК в което е посочено, че „опорочаващият факт на волеизявлението е извършено при разстроено съзнание“. Твърди, че в конкретния случай съзнанието му е било разстроено, поради изненадващото задържане за 24 часа, през което време е оставен без жизнено необходимите му лекарства, без храна, телефон и връзка с близките му. Сочи, че е освободен на 02.06.2023г. в 11.30 часа, но му е разпоредено след 2 часа отново да бъде в полицията. При посоченото безспорно съзнанието му е било разстроено, бил е притеснен и не е могъл да обмисли действията си, когато директорът го е извикал и срещата им е била за изключително кратко време. В жалбата се твърди още, че районният съд не е преценил внимателно показанията на св.К. и Л. относно неадекватното му състояние на следващия ден на 03.06.2023г., което с още по-голяма сила важи за предходния ден, когато е подал заявлението и не е имал време да обмисли какво подписва.Посочените свидетелски показания установяват, че заявлението за напускане не е акт на действителната му воля, а насилие над волята му, която е била опорочена и не е имал намерение и не е искал да напусна работата си в ответното училище, а инициативата за прекратяването на трудовото му правоотношение е била на директора. Сочи се също ,че под натиск и възбуждане на основателен страх у него е написал диктуваното му от директорката в двете заявление и с ги е подписал с някакъв подпис, който не е обичайният му подпис, понеже е бил в състояние на стрес и емоционален дисбаланс непосредствено след освобождаването му от РУ-М.. Съгласно чл.325, ал.1, т.1 от КТ трудовият договор се прекратява по взаимно съгласие на страните, изразено писмено, като двете насрещни волеизявления на страните следва да са в писмена форма и да съдържат ясна, категорична и безусловна воля за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, в който смисъл е Решение №10/01.02.2017г.по гр.д. № 2801/2016г. на III г.о. на ВКС. Твърди, че от писменото му волеизявление под диктовката на директора, не се разбира дали волята му е за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие. С оглед на това фактическия състав на чл.325,ал.1,т.1 от КТ не е осъществен и издадената Заповед №***/02.06.2023г. е незаконосъобразна,тъй като е издадена при липса на ясно изразена воля за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Съгласно Решение № 714/13.12.2010г. по гр.д. № 68/2010г. на III г.о. на ВКС, „договарянето/ включително за прекратяване на трудов договор изисква зряла воля, нормално протекъл познавателен процес и истинска мотивация... Взаимното съгласие има договорна същност. То следва да е свободно изразено, осъзнато, действително желано и съвпадащо като елементи на предложението и приемането му между страните". Жалбоподателят твърди, че в случая липсва неговото съгласие, което да е свободно изразено, осъзнато и действително желано. Противното не се установява от показанията на ангажираните от ответното училище свидетели, които съдът е възприел

безкритично, като същите са заинтересовани като служители в ответното училище и показанията им противоречат на писмените доказателства. Напълно нелогично е точно преди края на учебната година, преди оформянето на учениците да подаде молба за напускане, при това от работата, която обича и за която е мечтал. Затова не може да се направи обоснован извод за наличие на сериозно, осъзнато и мотивирано желание у жалбоподателя за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие. При оспорване на основанията по чл.325, ал.1, т.1 от КТ не се установява наличие на воля у двете страни за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и не може да се приеме, че е налице прекратяване на договора по взаимно съгласие, в който смисъл е Решение №60/07.05.2015г. по гр.д. № 5467/2014г., III г.о., ГК, Решение № 714/13.12.2010г. по гр.д.№68/2010г.III г.о., Решение № 69/20.04.2012г. по гр.д. № 898/2011г. III г.о. Дори ангажираният от ответника свидетел П. в с.з. сочи, че е била свидетел на 05.06.2023 г., когато жалбоподателят е подхвърлил заявлението си за оттегляне на молбата му за напускане и директорката я е накарала да подпише като свидетел на случката, което също сочи на липса на воля за прекратяване на трудовото му правоотношение. Разпоредбата по чл.8, ал.2 от КТ въвежда законова презумпция за добросъвестност на работодателя, която следва да бъде оборена при твърдения за недобросъвестност и злоупотреба с права от страна на работодателя. Установеният в чл.57, ал.2 от Конституцията на Република България принцип да „не се допуска злоупотреба с права и тяхното упражняване, ако то накърнява права и законни интереси на другите“ е нарушен именно чрез действието на работодателя и приложеният от него натиск, който е породил основателен страх. Вътрешната убеденост на директора, че жалбоподателят е извършителят на престъплението, заради което е задържан представлява нарушение на чл.4 от Закона за защита от дискриминация и нарушение на чл.21 за недискриминация, т.2 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Не следва да се забравя и един от основните принципи на трудовото право, че работникът или служителът традиционно е считан за по-слабата от социално-икономическа гледна точка страна. След преценка на всички изложени обстоятелства, моли въззивният съд да приеме, че не е налице валидно изразена негова воля за прекратяване на трудовото му правоотношение и районният съд необосновано е приел, че макар да е бил в силно негативно емоционално състояние, дължащо се на обстоятелството, че непосредствено преди срещата си с директора е бил задържан за срок от 24 часа по ЗМВР, липсва основание да се приеме, че това му състояние го е лишило от психическата му годност да разбирам и ръководя действията си, установяването на което е от компетентността на специалист в съответната област. Счита, че ако въззивният съд не е убеден в правотата на изложеното от него, може да назначи СПЕ, която след запознаване с данните по делото и личното му освидетелстване да отговори задържането му в МВР и изключително краткото време на срещата му с Директорката отразило ли се е на психичната му годност да разбира и ръководи действията си. Необосновано и при липса на доказателства районният съд е приел, че представените медицински документи, касаещи поставената му диагноза „Световъртеж от централен произход“ са съставени след 05.06.2023г., а релевантно е конкретното му психично състояние към момента на отправяне на оспореното волеизявление-02.06.2023г. В

тази връзка се е снабдил от РУ-М. с Фиша за спешна медицинска помощ, съставен ми на 01.06.2023г. в 13.12 ч. при задържането му, в който е посочено, че се оплаква от световъртеж, кръвната му захар е висока 7.3 и е поставена работна диагноза синусова тахикардия. От посоченото е видно, че още при задържането му на 01.06.2023г. вече е бил със световъртеж и недобре здравословно. Необосновано съдът е приел, че макар да страда от неинсулинозависим диабет, е приемал предписаните му медикаменти, при условие, че внезапно е задържан е не е могъл да приеме вечерния и сутрешния прием на лекарството за диабет, което се установява и от показанията на свидетелите К. и Л., че е бил изключително притеснен. Необоснован в тази връзка е извода на съда, че не се установява заболяването от диабет да е довело до психична негодност да разбира и ръководи действията си и че липсват доказателства, които категорично и несъмнено да водят до извода, че психичното му състояние към релевантния момент е довело до опорочаване на волеизявлението му. Моли да бъде отменено обжалваното решение и бъдат уважени изцяло предявените искове. Претендира за разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263,ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх.№ 2834/07.12.2023г. от Основно училище „Н. Й. В.“ гр.М. чрез пълномощника му адв.Д. К. , в който се оспорва същата като неоснователна. Излагат се доводи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Сочи се, че оплакването на жалбоподателя за немотивираност на съдебния акт е неоснователно. Твърденията на ищеца, че както резолюцията на директора за прекратяване на трудовото правоотношение, така и заповедта за уволнение не били извършени на посочената в тях дата се навеждат за пръв път с въззивната жалба, в противоречие със забраната по чл. 266 от ГПК за посочване на нови обстоятелства във въззивното производство. Отделно от това, твърдението се явява и неоснователно, като правилни са изводите на решаващия състав, че в конкретния случай работникът е изразил желание за прекратяване на трудовото правоотношение в писмена форма на 02.06.2023 г., което искане е възприето от работодателя и същият е дал писмено съгласие, тоест спазена е писмената форма и за двете страни по договора. Последващото оттегляне на изявлението на ищеца, извършено със заявление от 05.06.2023 г., не е породило правно действие. Коректно съдът е съобразил нормите на чл.13 ал.2 от ЗЗД и чл. 326, ал. 4, изр. 2 от КТ, съгласно която предизвестие то може да се оттегли, ако работникът или служителят съобщи за това преди или едновременно с получаването му от работодателя. В случая, оттеглянето е направено, след като първоначалното предложение вече е достигнало до ответната страна и е било прието от нея, като волята на работодателя да приеме предложението се установява недвусмислено от изписаната резолюция върху молбата и издадената заповед от 02.06.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение. Неоснователно е и оплакването на ищеца, че изявлението му за прекратяване на трудовото правоотношение било дадено при условията на „натиск“. Както пред районния съд, така и от твърденията на въззивника не може да се заключи категорично в какви конкретни действия се изразява този натиск, както и каква форма на опорочаване на изявлението му се твърди и обосновава. Затова правилно районният съд е приел за недоказано въведеното възражение от страна на ищеца, че депозираното от него изявление за прекратяване на трудовото му правоотношение е дадено

при условията на натиск от страна директора на ответното училище. Коректно в мотивите на постановеното решение, е съобразено, че въведените в тази насока обстоятелства от ищеца вероятно се квалифицират като твърдение за наличие на порок на валидността на едностранно изявление по смисъла на чл. 30 във вр. с чл. 44 от ЗЗД. В унисон със събраните по делото доказателства е решаващият извод на съда, че цитираната правна норма дава легална дефиниция за заплашване - когато едната страна е била принудена от другата страна или от трето лице да сключи договора, респективно да направи изявлението чрез възбуждане на основателен страх, който последен елемент тук не се установява, доколкото за основателността на възражението на ищеца поведението на работодателя следва да е такова, което е целяло да възбуди основателен страх у служителя, като заплашването следва да е осъществено с непозволени и противоречащи на закона и морала действия. Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че противно на приетото от първоинстанционния съд, ищецът не можел да разбира и ръководи действията си при подаване на заявлението. Правилно съдът е квалифицирал твърдението като такова за наличие на порок на валидността на едностранно изявление по смисъла на чл. 31 вр. чл. 44 от ЗЗД, според които разпоредби е унищожавемо волеизявлението на дееспособно лице, ако при отправянето му не е могло да разбира или да ръководи действията си. От събраните по делото доказателства обаче се установява, че към момента на депозиране на заявлението си за прекратяване на трудовия договор ищецът, ако и да е бил в силно негативно емоционално състояние, липсва основание да се приеме, че това състояние го е лишило от психическата му годност да разбира или да ръководи действията си. Емоционалното състояние на ищеца, при което същият е изживял силен стрес, вследствие на задържането му и психическата му годност да разбира и да ръководи действията си са две различни състояния, като първото не води до последиците по чл. 31 от ЗЗД. Представените медицински документи от ищеца, касаещи поставената му диагноза световъртеж от централен произход, са отменени от ТЕЛК, видно от представените към отговора нови писмени доказателства. Сочи се още, че всички останали твърдения във въззивната жалба са неотносими към предмета на делото. Моли да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно. Не претендира за разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез пълномощниците си адв.Н. М., адв.Р. Ч. и адв.В. Т. поддържа жалбата си.

Въззиваемият ОУ „Н. Й. В.“ гр.М. чрез пълномощника си адв.Д. К. оспорва въззивната жалба и поддържа отговора.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид оплакванията във въззивната жалба, възраженията в отговора, становищата на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства счита, че въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение, преценено по реда на чл. 269 от ГПК, е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

Районният съд е бил сезиран с предявени от ищеца Р. Ю. С. срещу Основно училище „Н. Й. В.“ гр.М. иски с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1, 2 и 3, във вр.с чл. 225, ал.1 от КТ да бъде отменена като незаконосъобразна Заповед №***/02.06.2023г. на Директора на ответното училище, да бъде възстановен ищецът на заемната от него длъжност и да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца обезщетение за времето, през което бил в отпуск по болест в периода 05.06.2023г. до 05.07.2023г. в размер на 1415лв.,ведно със законната лихва, считано от 05.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и обезщетение за оставането му без работа,поради уволнението в размер на 11 152,05 лева (след допуснатото изменение на иска в съдебно заседание от 13.10.2023г.), ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда до окончателното изплащане на сумата. Районният съд е отхвърлил предявените иски, като е приел за недоказани твърденията на ищеца, че при депозиране от него на заявлението му за прекратяване на трудовото му правоотношение от страна на директора на училището му е указан натиск и че той е бил в състояние, в което не е могъл да разбира и да ръководи действията си.

От фактическа страна се установява следното:

Не е спорно между страните и това е видно от представения Трудов договор № ***/08.09.2022 г., че ищецът е работил в ответното училище по безсрочен трудов договор на длъжността „учител общообразователен предмет“, с основно трудово възнаграждение от 1410 лева.

Със Заповед за задържане на лице с рег.№ 298зз-27/01.06.2023г. на длъжностно лице от РУ-М. в 12,12 часа ищецът е задържан за срок от 24 часа на основание чл.72,ал.1,т.1 от ЗМВР по обвинение за извършени блудствени действия с малолетно лице (ученик в ответното училище), като е освободен на 02.06.2023г. в 11,30 часа. Представени са и протокол за извършен обиск и протокол за доброволно предаване на мобилен телефон. По твърдения на ищеца при задържането му е извършен и разпит.

На 02.06.2023г.(петък) след освобождаването му от РУ-М. ищецът е подал до директора на ответното училище заявление с вх.№ 165/02.06.2023г., с което е заявил, че желае да му бъде прекратен трудовия договор, считано от понеделник-05.06.2023г. Върху заявлението директорът с резолюция: „Да, съгласно чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ, считано от 05.06.2023 г.“ е изразил съгласие по отправеното предложение.

Със заявление вх.№ 167/02.6.2023г. ищецът е поискал да му бъде разрешено да ползва един ден платен годишен отпуск, считано за 02.06.2023г. Със Заповед № 280/02.06.2023г. на Директора на ответното училище му е разрешено ползването на един ден платен отпуск, считано за 02.06.2023г.

Със заповед № ***/02.06.2023г. на Директора на Основно училище „Н. Й. В.“ гр.М. трудовото правоотношение с ищеца Р. Ю. С. е прекратено на основание чл.325,ал.1,т.1 от КТ и подадено от него заявление вх.№ 165/02.06.2023г., считано от 05.06.2023г., като е разпоредено да му бъде изплатено обезщетение по чл.224,ал.1 от КТ за 26 дни неизползван платен годишен отпуск.

Работодателят е подал и уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ от 05.06.2023 г. до НАП за прекратяване на трудовия договор на ищеца, като видно от представената Справка от НАП уведомлението е прието.

На 05.06.2023г. ищецът е подал до Директора на ответното училище заявление с вх.№ 108/05.06.2023г., с което е заявил, че оттегля молбата си от 02.06.2023г. за прекратяване на трудовия му договор, предвид факта, че е написана в състояние на стрес и емоционален дисбаланс по-малко от един час след освобождаването му от РУ-М..

Заповед № ***/02.06.2023г. е връчена на ищеца на 05.05.2023г., но същият е отказал да я получи, като отказът е удостоверен с подписите на двама свидетели Е. С. П. и Н. Х. М.-учители в ответното училище. За отказа на ищеца да получи заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение е съставен изричен протокол с изх.№ 169/05.06.2023г., подписан от посочените свидетели.

С Писмо изх.№ 70/06.06.2023г. Директорът на ОУ „Н. Й. В.“ гр.М., в отговор на подаденото от ищеца заявление с вх.№ 168/05.05.2023г., го е уведомил, че трудовия му договор е прекратен със Заповед № ***/02.06.2023г. на основание чл.325,ал.1,т.1 от КТ и негово заявление с вх.№ 165/02.06.2023г., считано от 05.06.2023г.

От ищеца са представени медицински документи, удостоверяващи здравословното му състояние-Амбулаторен лист от 05.06.2023 г., издаден от д-р Е. С., от който се установява, че при извършения преглед на ищеца е поставена диагноза – световъртеж от централен произход, като са му изписани медикаменти, за които е представена рецепта от 05.06.2023г. Представен е и Болничен лист № E20231515546, издаден от „Медицински център-Смолян“ ООД за периода от 05.06.2023г. до 14.06.2023г., Амбулаторен лист от 14.06.2022 г. издаден от д-р М. Х., с който на ищеца е поставена основна диагноза–неинсулинозависим захарен диабет без усложнения, Епикриза от неврологично отделение на МБАЛ „Д-р Б. Ш.“ гр. Смолян за периода от 15.06.2023 г. до 20.06.2023 г., видно от която на ищеца е поставена окончателна диагноза световъртеж от централен произход, с придружаващи заболявания захарен диабет и диабетна полиневропатия, Медицински протокол на ЛКК към МБАЛ „Д-р Б. Ш.“ АД № 123/20.06.2023г., Болничен лист № E20231632781, издаден от ЛКК по Нервни болести при МБАЛ „Д-р Б. Ш.“ АД за периода от 15.06.2023г. до 25.06.2023г., Амбулаторен лист от 26.06.2023 г. от контролен преглед, издаден от д-р Е. С. с диагноза световъртеж от централен произход, Болничен лист № E20231515698, издаден от „Медицински център Смолян“ ООД за периода от 26.06.2023г. до 05.07.2023г.с диагноза световъртеж от централен произход, Амбулаторен лист от 27.06.2023г., издаден от д-р Г. Б., с който на ищеца е поставена диагноза – световъртеж от централен произход, Справки за извършени прегледи на ищеца и за изписани лекарства.

От представеното заверено копие от оформена трудова книжка на ищеца,е видно, че в нея е вписано прослуженото време в ОУ „Н. Й. В. гр.М. от 09.09.2022г. до 05.06.2023г. - 8 месеца и 26 дни.

От заключението на вещото лице по приетата по делото и неоспорена от страните

ССЧЕ се установява, че размерът на обезщетението по чл.225,ал.1 от КТ за оставане без работа на ищеца Р. Ю. С. за период от шест месеца, следващ прекратяването на трудовия му договор от 05.06.2023г. до 04.12.2023г. е 11 152,05 лева. Обезщетението по чл.225,ал.1 от КТ подлежи на данъчно облагане с 10% ДОД или нетното обезщетение е в размер на 10 036,85 лева. За периода от 05.05.2023г. до 05.07.2023г., ако ищецът е бил в трудово правоотношение има право на парично обезщетение за временна нетрудоспособност. Брутното възнаграждение за първите три дни е 171,00 лева, а нетното възнаграждение за същия период е 147,45 лева. Обезщетението за временна нетрудоспособност от НОИ е 931,80 лева, от които за 17 дни през м.юни 2023г. -792,03 лева и 3 дни през м.юли 2023г.- 139,77 лева.

От показанията на св. В. С. К. се установява, че познава много добре ищеца, тъй като е била негов класен ръководител и му преподавала в СУ „Св.Св.К. и М.“-Р.. Ищецът помагал на децата в селото по математика, по български, в подготовка по НВО. След като завършил училище продължили да поддържат контакти до сега като често се чували по телефона. В началото на м. юни 2023г. ищецът не бил достъпен в приложението „Месинджър“. Първоначално свидетелката не се притеснила и му написала съобщение дали всичко е наред, но съобщението не било доставено. Опитала да се да му се обади, но телефонът на ищеца бил изключен. Това се случило на 01.06., тъй като свидетелката си спомня, че му написала „честит празник“. Звъняла му няколко пъти, но ищецът до вечерта не се появил на линия. На следващия ден когато отишла на работа разбрала от нейните колеги, че има жалба за блудство срещу ищеца. Всяко междучасие свидетелката му се обаждала, но телефонът му бил изключен. Успяла да се свърже с него в петък след обяд по между 17 и 18 часа, като чрез видео-разговор видяла, че устните на ищеца били почти червени, почти лилави, напукани, имал тъмни кръгове под очите и не изглеждал адекватен. Попитала го какво става, но ищецът казал ,че не му се говори сега и иска да остане сам. Сутринта на другия ден в събота свидетелката В. К. се срещнала със свидетелката Й. К.-Л. и ищеца, като ищецът им разказал какво се случило. Разказал им, че в четвъртък, след като излязъл от час имало полицаи, които му казали, че има сигнал срещу него и той трябва да отиде в полицията с тях. Казал им, че са му взели телефон, лични вещи, несесер, раница и са го задържали. Всеки ден сутрин и вечер ищецът пиел хапчета за диабет, които не е имал възможност същият ден да приеме. Бил изключително притеснен, че пропуснал приема на лекарствата си. В четвъртък по време на работа са го извикали в полицията, цяла нощ е бил там и в петък го освободили между 11.00 и 12.00 часа. Казал им, че докато е бил в полицията не е мигнал цяла нощ, бил шокиран. Разказал им, че по време на освобождаването му от полицията един от полицаите се свързал с директорката по телефона и я уведомил, че го освобождават. Директорката го помолила да разговаря с него и му казала, че спешно трябва да се яви в училище. Ищецът тръгнал към училището пеша, но нямал сили да стигне и продължил с такси. Когато отишъл при директорката , тя му казала, че ѝ се обаждат от РУО и от общината, както и че имало някакви писмени обяснения, но по-добре ищецът да не ги чете. Казала на ищеца, че за него е най-доброто да попълни тези заявления, че е млад човек и ще си намери работа. Под диктовка на директорката ищецът

записал, че моли да бъде освободен от работа по взаимно съгласие. Когато ищецът споделил тези обстоятелства със свидетелите, той бил в неадекватно състояние – гледал в една точка и мълчал, не можел да отговори на въпросите им и повтарял „моят живот свърши, моят живот вече няма смисъл“. Според свидетелката в събота му се изяснило какво точно се случило и какво е подписал.

Свидетелката Й. К.-Л. твърди в показанията си, че е преподавала на ищеца в СУ „Св.Св.К. и М.“-гр. Р. по история и география. Ищецът имал мечта да стане учител още от ученик. Бил приет да учи в Пловдивския университет специалност „история и български език“ и винаги се допитвал до нея, помагала му с лекции, учебници, коментирали въпроси. След като завършил продължили да поддържат контакт. В началото на м.юни 2023г. комуникацията с него била прекъсната за около 2 дена. На 02.06.2023 г. – ден петък между 16-17 часа ѝ се обадила свидетелката К. и ѝ казала, че ищецът се появил, че бил страшно притеснен, че се чули на месинджър. На следващия ден св. В. К. и ищецът отишли в дома на св. Л.. Когато ищецът се появил свидетелката твърди, че не могла да го познае, имала чувството, че бил отслабнал много, бил с тъмен цвят на лицето, устните му били напукани, обелени. Ищецът разказал, че бил задържан в полицията, че има обвинение срещу него, че бил привикан след освобождаването му от полицията в училище от директорката като срещата им била много кратка, при което директорката го посъветвала сам да подаде молба за напускане, тъй като имало грозни обвинения срещу него. Тя не му била позволила да прочете документ, който държала, жалба или писмени обяснения, макар че той твърди, не бил подавал нищо подобно. Ищецът не е имал време да обмисли какво подписва, директорката не му е позволила да прочете това, което подписва. Когато се срещнал със свидетелите в събота не можел да осмисли какво се случвало, разплакал се, треперел. Той бил много емоционален човек, бил страшно притеснен. Дори тогава не можел да разбере какво е направил. Свидетелката Л. го посъветвала да се види отново с директорката и да изтегли молбата си. Ищецът казал, че не е спал в полицията, не е ял, нямал лекарства. Телефонът му бил иззет и не му било позволено да позвъни на близките му. Никой не знаел къде е през тези два дни – четвъртък и петък. След кратката среща с директорката той е трябвало да се върне отново в полицията. Тревожното му състояние продължило повече от месец, дълго време, имало моменти, когато сещайки се за това нещо, той се просълзявал и се притеснявал. Ищецът никога не бил коментирал да напуска системата на образованието. Директорката се е ползвала с голям авторитет и с огромно доверие към него.

От показанията на св. С. К. М. се установява, че ищецът я е търсил през м. юни 2023г. за съдействие, като трябвало да го закара до училището в гр.М., тъй като бил във видимо нестабилно състояние, бил много зле физически и психически и искал да оттегли молба, която подал в петък за напускане. Това се случило в понеделник сутринта трябвало рано да отидат в училището в Ш. в гр..М., където ищецът работи. Отишли пред училището, той слязъл, а свидетелката останала в колата да го чака. Ищецът се върнал бързо, може би след около 15 минути. Попитала го дали всичко е наред. Той не можал да ѝ отговори,

защото изглеждал много зле. Потеглили, обяснил ѝ, че не успял да свърши това, за което бил дошъл и си тръгнали, но му станало много зле и свидетелката го закарала директно в болницата в гр. С.. Изпратили го за лечение вкъщи. Впоследствие разбрала, че ищецът е постъпил в болница.

От показанията на св. С. Я. С., се установява, че работи в ОУ „Н. В.“ гр.М. като „старши учител“ от 31 години и до днес. В началото на м. юни 2023 г. в ден петък около 12.00 часа срещнала ищеца в двора на училището. Тя седяла на пейката, но не помни Р. от къде е дошъл. Попитала го какво става, а той ѝ отговорил, че напуска, че така било най-добре. При разговора им видяла, че ищецът е притеснен, но нищо друго различно. Поставена в очна ставка с ищеца свидетелката потвърждава за проверена среща с него в началото на м. юни 2023г., в ден петък в двора на училището. Ищецът от своя страна твърди, че не се е срещал със свидетелката по това време.

Свидетелката Е. С. П. твърди в показанията си, че работи от 31 години в ОУ „Н. В.“ и познава ищеца. Сочи, че в началото на м.юни 2023г. била в учителската стая преди 8.00 часа, когато директорката Я. К. я извикала в кабинета си. Там бил ищецът г-н С. и тя станала свидетел как той отхвърлил молбата си за напускане, като впоследствие подписала документ в качеството на свидетел на случилото се. При предявяване на свидетелката на Заповед № ***/02.06.2023г. и на Протокол от 05.06.2023г. за отказа на ищеца да получи посочената заповед, свидетелката заявява, че това са документите ,които е подписала и това са нейните имена и нейният подпис.

При така установеното от фактическа страна правилно районният съд е квалифицирал предявените искове по чл.344,ал.1,т.1,2 и 3 във вр. с чл.225,ал.1 от КТ и правилно е приел за доказани формалните предпоставки за упражняване на правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с ищеца на основание чл.325,ал.1,т.1 от КТ.

Твърденията на ищеца за незаконност на уволнението, очертаващи основанието на предявения иск и в чиито рамки е ограничена търсената съдебна защита съобразно диспозитивното начало в гражданския процес, в конкретния случай

са свързани с оспорването, че волята на ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение не е била формирана и изразена свободно и безусловно, а под натиск от работодателя, както и че към момента на подаването на молбата за прекратяване на трудовия му договор ищецът не могъл да разбира извършеното и да ръководи действията си.

От посочените по-горе доказателства безспорно се установява, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение по безсрочен трудов договор на длъжността „ учител по общообразователен предмет в прогимназиален етап“. С атакуваната заповед работодателят е прекратил трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ по взаимно съгласие. Установява се, че на 02.06.2023г. ищецът е подал молба до директора на ответното училище за прекратяване на трудовия му договор, считано от 05.06.2023г. Признава се от ищеца, че той е попълнил бланката и я е подписал.

По приложението на разпоредбата на чл. 325, ал 1, т.1 от КТ е създадена константна практика на ВКС, намерила израз в Решение № 4/21.02.2012г. по гр.д. № 278/2011г., IV г.о., Решение № 86/22.07.2015г. по гр.д. № 5957/2014г., III г.о., Решение № 265/15.11.2013г. по гр.д. № 1383/2012г., IV г.о., Решение № 406/20.12.2012г. по гр.д. № 537/2012г., III ГО на ВКС и др., която се споделя от настоящия съдебен състав. Безпротиворечиво в посочената съдебна практика се приема, че взаимното съгласие по смисъла на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ означава, че и двете страни искат сключеният между тях трудов договор да престане да съществува занапред. Взаимното съгласие се отнася и до датата, от която трудовият договор се прекратява. Несъвпадането на волята на страните относно датата на прекратяването на трудовия договор означава липса на взаимно съгласие, в който смисъл е Решение № 86 от 22.07.2015г. на ВКС по гр.д. № 5957/2014г., III г.о. Предложение за прекратяване на трудовото правоотношение може да направи всяка от страните по индивидуалното трудово правоотношение без да е необходимо да се посочват причини, нито точното правно основание по КТ. Волеизявлението на страните трябва да бъде в писмена форма, която форма е за действителност, без да е нужно да е посочен точния текст от закона – достатъчно е от изявлението да следва, че се желае трудовото правоотношение да бъде прекратено. В тази връзка неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че в подаденото от ищеца заявление за прекратяване на трудовия му договор не е посочено, че е по взаимно съгласие. За основанието е достатъчно да бъде изразена воля за прекратяване на трудовия договор и в случая такава воля е обективизирана в подаденото от ищеца заявление за прекратяване на трудовия му договор. В този смисъл е Решение № 406/20.12.2012г. по гр.д. № 537/2012г. на III г.о.

Именно поради обстоятелството, че единствената хипотеза по КТ, в която всяка от страните по трудовия договор може да предложи на насрещната прекратяването му без да сочи причини за това е по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, поради което нито предложителят следва да посочва изрично основанието за прекратяване на трудовия договор, нито за това е задължен приемащият предложението, ако от писменото му изявление следва ясно изразено съгласие за прекратяването. Основанието по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ за прекратяване на трудовия договор следва да бъде посочено задължително само в заповедта за уволнение, предвид различните последици от прекратяване на трудовото правоотношение в зависимост от основанието за това. Всяка от страните по правоотношението трябва да направи категорично, ясно и несъмнено писмено изявление за прекратяване на трудовото правоотношение. Страната, към която е отправено предложението за прекратяване на трудовия договор

по взаимно съгласие трябва да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в седемдневен срок от получаването му. Ако това не бъде направено се смята, че предложението не е прието. Съгласието на работодателя може да се изразява и без отделно уведомяване на работника или служителя, ако в седемдневен срок е издал и връчил заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. Трайната практика на ВКС по приложението на чл. 325, т. 1 КТ е в смисъл, че прекратяването настъпва в момента на

съвпадане на двете волеизявления на страните. Под "съвпадане" се има пред вид волята на насрещните страни да е с едно и също съдържание. Съгласно Решение № 183 от 21.12.11 г. по гр. д. № 565/10 г. на III г.о., Решение № 400 от 13.05.10 г. по гр. д. № 1109/09 г. на IV ГО на ВКС, Решение № 1333/19.01.2009 г. по гр. дело № 704/2005 г. на III г.о. , взаимното съгласие се счита постигнато в момента, когато напълно и точно съвпадат двете писмени волеизявления за прекратяване на трудовия договор. При разминаване в съдържанието на двете волеизявления или при изразяване на съгласие под условие или друго разминаване на волеизявленията, не е налице взаимно съгласие на страните за прекратяване на трудовото правоотношение, в който смисъл са Решение № 346 от 14.12.2013 г. по гр. д. № 3625/2013г., III г.о., Решение №146 от 07.05.2013 г. по гр. д. № 935/2012 г., IV г.о.на ВКС. Когато работодателят издава заповедта за уволнение той посочва в нея фактите и обстоятелствата, от които произтича правото му и съответния текст на закона, който го урежда, а сезиран с искане за разрешаване на трудов спор за незаконно уволнение съдът трябва да изследва дали твърдените факти за наличие на съответното основание по КТ са се осъществили.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира, че са налице елементите на фактическия състав на основание по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение между страните по взаимно съгласие. За да стигне до този извод съдът съобрази следното:

По делото е установено, че ищецът е подал молба за прекратяване на трудовия му договор, считано от 05.06.2023г. , която е вх.№ 165/02.06.2023г. Ищецът твърди, че той е написал ръкописния текст в заявлението-бланка, дадено му от директора, и се е подписал, поради което следва да се приеме, че изявлението, което се съдържат в молбата е направено от ищеца. Волеизявлението в молбата е безусловно. Съгласно разясненията, дадени с Решение № 326 от 19.05.2010 г. по гр.д. № 706/2009 г. на IVг.о. на ВКС, трудовото правоотношение може да бъде прекратено на разглежданото основание по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, само ако и доколкото двете страни по него за изразили воля за това. Волеизявленията трябва да бъдат направени в писмена форма и взаимното съгласие следва да бъде се счита постигнато в момента, в който съвпадат двете волеизявления за прекратяване на трудовия договора, като волеизявленията на двете страни следва да имат едно и също съдържание. В случая ищецът е депозирал заявление до работодателя да бъде прекратен трудовия му договор, считано от 05.06.2023г. Върху заявлението работодателят е написал резолюция „Да, съгласно чл.325,ал.1,т.1 от КТ, считано от 05.06.2023г., с което е изразил писмено съгласието си за прекратяване на трудовия договор на ищеца от посочената от него дата-05.06.2023г. на посоченото основание. На същата дата е издадена и оспорената заповед № ***/02.06.2023г. за прекратяване на трудовия договор. Срокът от седем дни, визиран в чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, е свързан с условието приемащата предложението страна да обективира своето писмено волеизявление за прекратяване за трудово-правната връзка по взаимно съгласие и да предприеме тези съответни на обстоятелствата действия, които да позволяват на другата страна да е в известност относно трудово-правния си статут, когато предложението е прието. В случая работодателят е взел

отношение по отправеното предложение за прекратяване на трудовото правоотношение между страните в деня, в който е сезиран, като е издал и оспорената от ищеца заповед. Заповедта е издадена на 02.06.2023г. и в нея изрично е посочено основанието за прекратяване на трудовия договор – чл. 325, ал. 1, т. 1 от ГПК, както и момента, от който настъпва прекратяването, който съвпада с посочената в молбата на ищеца дата -05.06.2023г. Също така работодателят е предприел действия, за да стане това обстоятелство известно на другата страна, като заповедта му е връчена на 05.06.2023г., но същият е отказал да я получи, като отказът е удостоверен с подписите на двама свидетели. По този начин волеизявленията на двете страни по правоотношението имат едно и също съдържание, като жалбоподателят е уведомен в рамките на законоустановения седмодневен срок, че предложението му е прието, а трудовият договор е прекратен на посочената от него в молбата дата. Уведомяване за приемането на предложението не е равнозначно на връчване на писменото волеизявление на работодателя, с което приема предложението, което в случай е станало с издаването на заповедта от 02.06.2023г. Уведомяването за приемането на предложението е станало в рамките на законоустановения седмодневен срок, поради което последващото връчване на заповед за прекратяване е ирелевантно. Последиците на прекратяването вече са били настъпили. Ирелевантно за спора е обстоятелството, че със Заявление с вх.№ 108/05.06.2023г. ищецът е оттеглил молбата си от 02.06.2023г. за прекратяване на трудовото му правоотношение. Това волеизявление, за да породи действие, е необходимо да е достигнало до своя адресат преди или най-късно с достигане на предложението за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Доколкото в КТ не е предвидено нищо различно по отношение оттеглянето на даденото съгласие, то по аналогия следва да се приложи общата норма на чл. 13, ал. 4 ЗЗД, според която приемането на предложението няма сила, ако съобщението за оттеглянето му стигне у предложителя преди или най-късно едновременно с него. В случая предложението и приемането са осъществени в един и същи ден – на 02.06.2023г. Последващото изявление на ищеца от 05.06.2023г. за оттегляне на предложението е достигнало до ответното училище след приемане на предложението, поради което не е породило действие, както правилно е приел районният съд.

Жалбоподателят поддържа във въззивното производство възражението си, че е депозирал молбата за прекратяване на трудовия договор под натиск, упражнен от работодателя. На първо място следва да се посочи, че мотивите за отправянето на предложението, както и за неговото приемане, нямат значение за законосъобразността на уволнението, извършено на разглежданото основание. Предвид нормата на чл. 154 ГПК, в тежест на релевираната възражение страна е, при условията на главно и пълно доказване, да установи твърдените и изгодни за нея факти от състава на чл. 30 ЗЗД, а именно наличието на поведение на насрещната страна или трето лице, което да е възбудило основателен страх за непосредствена опасност за живота и здравето му или на негови близки, или за увреда на имуществото му, който страх да е единствения мотив за страната да отправи едностранното волеизявление. Страната по договор може да претендира унищожаването на волеизявлението ѝ за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 30, вр. с

чл. 44 ЗЗД, само когато насрещната страна по договора или друго лице са оказали въздействие върху психиката ѝ, като е била принудена да отправи едностранното волеизявление за прекратяване на трудовия договор чрез използване на средства за психическа принуда, водещи до изявяване на воля, която е изтръгната по непозволен начин – чрез създаване на основателен страх за живота, здравето, честта или имуществените ѝ интереси, в който смисъл е Решение № 216/17.07.2012 г. по гр.д. № 724/2011 г. на ВКС, IV г.о. Следва да се посочи, че не всеки психически натиск, въздействие, притеснение или разстройване на ищеца са равнозначни на заплахата от ответника спрямо него, която да е основание за унищожение на едностранното му волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение. По смисъла на чл. 30 ЗЗД заплашването може да доведе до унищожаемост на волеизявлението за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие само ако е в резултат на непозволените действия. В случая ищецът поддържа твърдения, че директорът на ответното училище е упражнил върху него психическа принуда като му е казал: „Какво ще правиш, Р.? Постоянно ми звънят от Общината, от РУО. Най-добрият вариант е да подадеш молба за напускане.“ Дали директорът е казал точно това не се установява от ищеца. Дори да се приеме, че е казал тези думи в тях не се съдържа заплахата, която да породи у ищеца основателен страх. Ищецът не твърди, че директорът го е заплашил с дисциплинарно уволнение, ако сам не подаде молба за напускане. Дори такова изявление да изхожда от директора, каквото не се твърди и доказва, съдът приема, че не е от категорията на тези, които да имат за последица възбуждането на основателен страх у служителя за живота или имуществото му, след като дисциплинарното уволнение е законово установена правна възможност за прекратяване на трудовото правоотношение за работодателя, а при незаконност на същото - работникът разполага с искиния път за защита по чл.344 от КТ. В този смисъл е Определение № 344/27.03.2017 г. по гр. д. №60222/2016 г. на IV г.о. на ВКС. С оглед изложеното от събраните по делото доказателства не се установява твърдяното от ищеца опорочаване на волята му при подаване на молбата за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, както и от ищеца, в съответствие с носената от него доказателствена тежест, не е опровергана установената с чл. 8, ал. 2 от КТ презумпция за добросъвестно упражняване на права от страна на ответника-работодател при прекратяване на трудовото правоотношение на основанието по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. С оглед на това не би могло да се приеме, че изразяването на намерение от работодателя да упражни едно свое законоустановено субективно право, което подлежи на съдебен контрол, съставлява създаване на страхови представи за интереси на служителя. Неоснователно се твърди във въззивната жалба, че районният съд не е извършил преценка на показанията на свидетелите В. К. и Й. К.-Л.. Правилно районният съд е преценил техните показания, в частта им, касаещи обстоятелствата при подаване на молбата от ищеца за прекратяване на трудовия му договор от 02.06.2023г. като косвени доказателства, с ниска доказателствена стойност, недостатъчна да покрие критериите за пълно и главно доказване на твърденията от ищеца факти, тъй като тези свидетели не са очевидци, а преразказват казаното им от ищеца, като от една страна твърдят, че в събота (03.06.2023г.), когато са се срещнали с него ищецът бил неадекватен, гледал в една точка и мълчал, не можел да

отговори на въпросите им, като повтарял „моят живот свърши, моят живот вече няма смисъл“, а от друга страна свидетелите подробно описват какво им е разказал ищеца. Същите установят, че са в близки приятелски отношения с ищеца, поради което и на основание чл.172 от ГПК правилно показанията им са възприети от първоинстанционния съд с ниска доказателствена стойност.

Правилно също районният съд е приел за недоказано твърдението на ищеца, че при отправяне на изявлението му за прекратяване на трудовия му договор от 02.06.2023 г. не е могъл да разбира или да ръководи действията си, като го е квалифицира като порок на едностранно изявление по смисъла на чл. 31 вр. чл. 44 от ЗЗД. Според разпоредбата на чл.31,ал.1 от ЗЗД, приложима и при едностранните волеизявления в случаите, в които законът допуска те да пораждат, изменят или прекратяват права и задължения, унищожаемо е волеизявлението на дееспособно лице, ако при отправянето му не е могло да разбира или да ръководи действията си. Конкретното състояние на това дееспособно лице изключва способността му да формира разумно волеизявление. Става дума за временно или краткотрайно състояние, което може да се дължи на болест, алкохолно опиянение, въздействие на наркотични вещества, хипноза, анестезия и т.н. Законът не се интересува от причините за това състояние на недееспособност и неговата продължителност. Важно е лицето да се е намирало в него при отправяне на волеизявлението. Правилно районният съд е приел от събраните по делото доказателства, че към момента на депозиране на заявлението си за прекратяване на трудовия му договор ищецът е бил в силно негативно емоционално състояние, дължащо се на обстоятелството, че непосредствено преди срещата си с директора на ответното училище е бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР. Това състояние обаче не може да се приеме, че го е лишило от психическата му годност да разбира или да ръководи действията си. Правилно районният съд е посочил, че изживения стрес от задържането и негативното емоционално състояние, вследствие на това от една страна и психическата му годност да разбира и да ръководи действията си от друга, са две различни състояния, като негативното емоционално състояние не води до последиците по чл. 31 от ЗЗД. От показанията на свидетелите В. К., Й. К.-Л., както и на св.С. С., не се установява ищецът да е бил в такова състояние, че да не разбира свойството и значението на извършеното и да не може да ръководи действията си. Същият подробно им е обяснил какво му се е случило, което не е основание да се приеме, че е бил в неадекватно състояние, каквото твърди. Правилно районният съд е приел, че за психическата годност на ищеца да разбира и да ръководи действията си компетентни са медицински специалисти в съответната област, но събирането на такива доказателства не е поискано от ищцовата страна в срока по чл.312,ал.2 от ГПК, въпреки изричното предупреждение от съда за последиците от това по чл.313 от ГПК с Определение № 432/01.08.2023г. Представените медицински документи от ищеца касаещи поставената му диагноза световъртеж от централен произход са съставени след 05.06.2023г., а както вече се посочи релевантно е конкретното психическо състояние на ищеца към момента на отправяне на оспореното волеизявление – 02.06.2023г. От представените медицински документи се установява, че ищецът страда от

неинсулинозависим захарен диабет, за което заболяване приема предписаните му медикаменти. Правилно районният съд е приел, че по делото не се установява това негово заболяване да е довело до психическа негодност да разбира и ръководи действията си. Ищецът не ангажира доказателства, които по категоричен начин да установяват, че заболяването му от неинсулинозависим захарен диабет е довело до такова психическото състояние, което да е опорочило волеизявлението му. По изложените съображения въззивният съд счита за недоказани твърденията на ищеца, че към момента на подаване на молбата му за прекратяване на трудовия договор е бил в състояние, сочещо на невъзможност да разбира или да ръководи действията си. Неоснователно е позоваването на ищеца на ТР № 5/30.05.2022г. по тълк.д.№ 5/2020г. на ОСГТК на ВК, с което се приема, че опорочаващия волеизявлението факт в хипотезата на чл.31,ал.1 от ЗЗД, то да е извършено при разстроено съзнание, но с диспозитива на решението се приема, че унищожаем на посоченото основание е договор, сключен от дееспособно лице, ако при сключването му то е било в състояние на ТРАЙНА неспособност да разбира или ръководи действията си. В случая от събраните по делото доказателства не се установява такава трайна неспособност, напротив ищецът в съдебно заседание твърди, че има множество дипломи с пълно отличие, което се установява и от показанията на св. К.. Състояние на трайна неспособност да разбира или ръководи действията си би било пречка и за упражняване на професията му. Изрично съдебната практика приема, че без правно значение е емоционалното състояние на ищеца към момента на подаване на предложението му за прекратяване на трудовото му правоотношение, в който смисъл е Решение № 265/15.11.2013г. по гр.д.№ 1383/2012г. на IVг.о. на ВКС.

По изложените съображения правилно районният съд е приел, че предявените от ищеца С. искове по чл.344,ал.1,т.1,2 и 3 от КТ са неоснователни и недоказани и ги е отхвърлил, поради което решението му като правилно ще следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 113/27.10.2023г., постановено по гр.д.№ 255/2023г. по описа на Районен съд –М..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от 06.02.2024г., на която дата съдът е посочил, че ще се произнесе с решение, съгласно чл.315,ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____